

aflevere det Dverfkydende, er paa et eneste Ord nær nøiagtigt det Samme, som allerede er den gjældende Regel efter Forordningen 1794. Det er altsaa ikke noget Nyt, som her foreslaaes, og kun deri afviger den af mig foreslaaede Bestemmelse fra den nugældende, at ifølge Forordningen af 1794 er det kun dem, der opføre det saakaldte „varige“ Hegn, der kunne aflevere til Naboen, hvormod det efter mit Forslag for Fremtiden vil blive dem, der opføre det saakaldte „lovlige“ Hegn. Medens Forordningen af 1794 har to Kategorier Hegn, nemlig „varige Hegn“ og „lovlige Hegn“ — og ved Siden deraf selvfølgelig den tredje Kategori: ulovlige Hegn — saafjender Lovforslaget kun den ene Betegnelse: „lovlige Hegn“. Altsaa de Spørgsmaal af denne Art, der ville blive at afgjøre paa Grund af det foreliggende Lovforslag, ville ikke være nye; ivertimod nøiagtigt de samme Spørgsmaal ville kunne forekomme under den nuværende Tilstand. Jeg tror heller ikke, at et bestemt Svar kan gives paa det Spørgsmaal, om en Hegnsstrækning, som i Henhold til Udfikstning er tillagt en bestemt Eiendom, skal betragtes som contractmæssig paalagt den. Jeg tror ikke, at et bestemt Svar kan gives derpaa, idet man maa see hen til de Vilkaar, under hvilke overhovedet Hegnene ere fordeelte under Udfikstningsforretningen. — Jeg skal endnu kun gjøre opmærksom paa, at det jo af mig kun er foreslaaet, at den, som har mere Hegn, end der tilkommer ham, kan aflevere, medens der Intet som helst er foreslaaet om, at den, der har mindre Hegn, end der tilkommer ham, kan forlange at faae Mere af Naboen. Derved vil al Frygt bortfalde for, at Naboen af Griddfthed efter at faae mere Hegn skulde bemægtige sig de mere kostbare Hegn, som den vedkommende Jordbruger for Dieblicket er i Besiddelse af, f. Ex. Steenhegn, der jo i Virkeligheden i de fleste Egne af Landet repræsenterer en Pengewærdi. Det er saaledes med fuldt Forsæt, at jeg har foreslaaet, at denne Ret til at faae en ny Hegnsdeling foretagen, kun skal tilkomme dem, der have mere Hegn, end der tilkommer dem. — Jeg skylder den ærede 5te Landssthingsmand for 7de Kreds (S. Pederfen) en Be-

rigtigelse, det vil sige, jeg anseer mig forpligtiget til at berigtige en Forudsætning, han gif ud fra, og som jeg ikke troer er rigtig. Han udtalte sig, som om Bestemmelsen i Forordningen af 1817 gjaldt Smaalodder og kun disse. Deraf er der imidlertid aldeles intet Spor i denne Forordning, idet den ganske simpelt undtager enhver Lod, den være paa 100 Edr. Land, naar kun dens Figur er saa flet, at Opførelsen af Hegn vilde medtage mere end en Tiendedeel af hele Arealet. Det kan gjælde meget store Lodder, navnlig i Syl-land i Hedeeuene, idet Udfikstningen der paa sine Steder er foretagen paa en saadan Maade, at Eiendommene have en fabelagtig Længde, en Længde, som kan maales ikke i Alen men efter Fjerdingvet, og dertil en Brede, som ikke er meget større, end at man kan springe derover. Dette beder jeg dog taget ikke aldeles bogstaveligt; men jeg tror, at ærede Medlemmer, der ere fra disse Egne, ville indrømme, at det saa temmeligt er saaledes. Undtagelsen i Forordningen af 1817 rammer altsaa ikke blot smaa Lodder, men ogsaa store, og jeg tillader mig at antage, at Grunden til, at man først i 1817, saa lang Tid efter Hegnsloven af 1794, har gjort denne Undtagelse, er den, at det først da er gaaet op for Regjeringen, hvor uheldigt, for ikke at sige usforsvarligt, Delingen af Jordlodderne ved Udfikstningen paa mange Steder er foretagen. Jeg betragter altsaa nærmest denne Indskrænkning af Hegnspligten som et Forsøg paa at afhjælpe et af de Under, som ere tilføiede Lodseierne ved de meget flette Udfikstninger, der meget hyppig have fundet Sted; og derfor siger Forordningen af 1817, at Fritagelsen ikke skal finde Sted ved fremtidige Udfikstninger, idet saadanne Udfikstninger fremtidig ikke maa finde Sted. Forordningen har altsaa ikke etableret det som staaende Regel, at Smaalodder skulle være fritagne for Hegnspligten, men kun, at de Lodder, som før 1817 ved Udfikstning eller Udstykning havde faaet en fortvulset Figur, skulle være undtagne, medens hverken Smaalodder eller andre Lodder, som fremtidig fik en saadan uheldig Figur, skulle være fritagne. — Jeg skal villigt indrømme den ærede Ordfører, at Udgiften ved at hegne de